

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Afară din tabără

Pentru ceea ce tocmai am spus primim îndată o dovadă nouă, urmărind în continuare mai întâi relatarea din evanghelia după Ioan. „Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al ‚Căpățânii’ ...” (Ioan 19.16,17). Au fost mulți care au stat liniștiți înaintea acestui verset admirând!

Foarte asemănător am citit deja: „Vi-L aduc afară ...” – „Isus a ieșit deci afară ...” (Ioan 19.4,5). Acolo era cununa de spini și haina de purpură, pe care El le purta, aici este crucea, lemnul blestemat.

Este iarăși evanghelia după Ioan care ne prezintă evenimentele în acest mod deosebit. Chiar dacă ar părea că oamenii sunt cei care acționează, Cuvântul adevărului spune: El ducea, și El a ieșit afară. El nu avea nevoie de nici o constrângere; în nici un moment nu vedem că puterea Lui scade sau energia Lui morală este zguduită câtuși de puțin. „Ducându-Și crucea a ieșit (traducere literală) la locul ...” – grandios peste toate și în puterea unei voințe devotată în totalitate lui Dumnezeu.

Toate acestea rămân pe deplin valabile, chiar dacă acum ne îndreptăm spre relatările celorlalte trei evanghelii (Matei 27.31,32; Marcu 15.20,21; Luca 23.26-32). „L-au dus afară ca să-L răstignească. Și au silit pe un trecător care se întorcea de la câmp, pe Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, ca să-I poarte crucea” (Marcu 15.20,21). Mulți au crezut că din această relatare pot deduce că semnele de epuizare la Domnul au determinat pe soldați să facă aceasta, sau chiar că El S-a prăbușit sub greutatea crucii. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu amintește nimic care ar putea să ne îndreptățească pentru o astfel de presupunere.

Dar s-ar putea reproșa, nu a suferit El ca om? Ba da! Ca Om desăvârșit a suferit într-o măsură desăvârșită; dar ce a suferit și cum a suferit, aceasta nu s-a văzut înaintea oamenilor, ci numai înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne face cunoscut cuvântul profetic în multe feluri – în mod deosebit în Psalmi. El era „Dumnezeu revelat în carne”; însă noi nu putem înțelege taina acestei legături minunate, căci „nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl” (Matei 11.27). Nouă nu ni se cuvine să privim în interiorul chivotului legământului; „oamenii din Bet-Șemeș” ne pot sluji ca atenționare (1 Samuel 6.19 și versetele următoare).

Simpla menționare a faptului că crucea a fost dată lui Simon s-o poarte ne arată mai degrabă că era uzual să se ia povara celui dus la locul de judecată – în mod obișnuit cu siguranță nimeni nu era în stare s-o poarte după biciuirea de care a avut loc anterior.²⁷

Rămâne pe deplin valabil: El Și-a dus crucea; și El ar fi dus-o până la capăt, dacă soldații nu ar fi avut plăcerea s-o pună pe umerii unui călător aflat întâmplător pe drum. Și gândește: după aceea El a purtat pe cruce o povară mult mai grea, povara vinei tale și a vinei mele, și nimeni nu era acolo, pe care ea ar fi putut să fie pusă!

²⁷ Vezi adnotarea nr. 22 din paragraful „Iată Omul!”.

Afară din tabără

Și abia a fost eliberat de această povară grea, și El S-a dus din nou să caute altele, de data aceasta poveri prețioase pentru El. Este vorba de toate oile pierdute, pe care El le caută, până le găsește, și pe care El apoi „le pune cu bucurie pe umerii Lui”, până când El „ajunge acasă” (Luca 15.4 și versetele următoare); da, așa cum este scris, El „va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui” (Isaia 40.11).

Sau tu, iubite cititor, în timp ce citești aceste rânduri te afli în încercări deosebite, suferi? Ți este povara prea grea? Gândește-te, că El poartă și această povară, conform cuvântului psalmistului: „Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara” (Psalm 68.19).

Și Omul Hristos Isus nu a purtat aici singur povara grea, ci cu siguranță a acționat în dependență desăvârșită după Cuvânt: „Aruncă-ți sarcina asupra Domnului și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept” (Psalm 55.22).

Acolo unde răutatea omului s-a dezlănțuit sub călăuzirea lui satan asupra Fiului lui Dumnezeu, toți trebuie să i se alătore, chiar și Simon din Cirene,²⁸ cel străin de localitate și țară, total despărțit de evenimentele care au avut loc. Căci nu au fost mulți, care în zilele și orele acelea și-au îndeplinit sarcinile zilnice fără să fie atinși de cele ce se petreceau. El „se întorcea de la câmp”, da, el „trecea pe alături” (Marcu 15.21), nici măcar nu s-a oprit – cu adevărat, imaginea unui indiferent, care cu toate acestea trebuia să se alătore răutății căpeteniei lumii acesteia și a robilor săi. Ei „l-au găsit”, „au pus mâna pe el (sau: l-au prins)”, „l-au silit” și „i-au pus crucea în spinare ca s-o ducă după Isus”. În acest ultim act desigur vedem o onoare pentru el, și probabil prin toate acestea el a fost trezit din starea lui de indiferență față de Hristos – cel puțin putem presupune că cei doi fii ai lui numiți aici au fost cunoscuți mai târziu ca creștini.²⁹

„În urma lui Isus mergea o mare mulțime de popor și de femei, care se băteau în piept și plângeau după El” (Luca 23.26). Nu a făcut aceasta inima Lui să se bucure? Nu era aceasta „mila” pe care o aștepta? Nu! La o sărbătoare anterioară a Paștelui, pe când El era în Ierusalim, erau mulți care „au crezut în Numele Lui, văzând semnele pe care le făcea”; însă noi citim acolo, că El Însuși „nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți” (Ioan 2.23 și versetele următoare). Tot așa și aici El știa că erau numai sentimente omenești naturale, care au dat naștere la lacrimi la aceste femei.

Dar cu Israel acum se terminase totul, și ei aveau nevoie nu să Îl plângă pe El, ci „pe ei înșiși și pe copiii lor” (Luca 23.28-30). Va veni ziua când vor fi numite fericite acelea care niciodată nu au fost mamă, și care zadarnic vor căuta protecție de judecățile care vor veni asupra lor și asupra poporului lor.

Ce contrast între femeile acelea (Luca 8.2,3) „care-L însoțiseră din Galileea” (Luca 23.49) și aceste „fiice ale Ierusalimului”, care „se băteau în piept și plângeau după El”! (Luca 23.27) Dacă s-ar fi gândit puțin le-ar fi fost suficient să le determine să fugă de stricăciunea amenințătoare, așa cum au făcut surorile lor. „Căci”, spune Domnul, „dacă lemnului verde (aceasta înseamnă: Lui) îi fac ei aceste lucruri, ce va fi cu cel uscat?” (Luca 23.31). Din

²⁸ Cirene era situată în Libia (Africa de nord) (Faptele Apostolilor 2.10).

²⁹ Probabil și soția lui; Pavel scrie: „Salutați pe Ruf, cel ales în Domnul, și pe mama lui” (Romani 16.13).

Afară din tabără

tulpina lui Isai (Isaia 11.1), din „pământul uscat”, El „a crescut ca o mlădiță fragedă” (Isaia 53.2) ca „să aducă roadă”; trebuia ca El să fie recunoscut, în loc să fie plâns.

„Duceau și pe alți doi, făcători de rele, ca să fie omorâți împreună cu Isus” (Luca 23.32). Domnul a mers pe ultimul Său drum în această suită spre „locul zis al ,Căpățânii’, care în evreiește se numește ,Golgota’” (Ioan 19.17). Acest loc era în afara cetății; ca și la nașterea Sa, când „în casa de poposire nu era loc pentru ei” (Luca 2.7), așa cum pe drumul Său „n-avea unde-Și odihni capul” (Luca 9.58), tot așa la moartea Sa n-a fost suportat în cetatea sfântă. Așa cum în ziua ispășirii „țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor” (Levitic 16.15,27), al cărui sânge era destinat să facă ispășire înapoia perdelei, „era scos afară din tabără”, pentru ca acolo să fie ars, tot așa și pe El L-au scos afară din tabăra lui Israel, și noi Îl vedem „suferind dincolo de poartă” (Evrei 13.11-13).